

Изведнажъ тя съгледа задъ вратата едно малко черно дяволче съ дълга опашка и остри черни крилца. То се хилъше предъ нея и въртѣше опашката си налѣво-надѣсно.

— Защо плачешъ? — попита дяволчето.

Царицата му разправи цѣлата работа. Тогава дяволчето се усмихна и каза:

— Слушай, азъ мога да ти помогна. Всѣки день ще ти донасямъ по петъ изпредени повѣсма. Ала на последния день ти ще познаешъ името ми. Ако не го познаешъ, ще те взема и ще те занеса въ пѣкъла.

Царицата се съгласи. Тя се надяваше, че до края на месеца все ще може да познае името му. И всѣки день дяволчето ѝ носѣше петъ изпредени повѣсма, които тя показваше на царя.

Въ предпоследния день на месеца, като седнаха да вечерятъ, царьтъ каза на царицата:

— Знаешъ ли какво ми се случи днесъ, мила моя? Като вървѣхъ на ловъ изъ гората, минахъ край единъ кладенецъ и чухъ оттамъ нѣкакъвъ гласъ. Наведохъ се надъ кладенеца и гледамъ: вжтре стои едно черно дяволче, преде прежда и си повтаря:

„Ними, ними, ноть —
Азъ съмъ Томъ-Титъ-Тоть!“

Като чу това, царицата много се зарадва. Тя започна да пѣе, да играе и да се смѣе. Царьтъ не разбра, защо царицата стана изведнажъ толкова весела. Той си мислѣше, че причината е това, лето тя бѣ успѣла да изпреде по петъ повѣсма всѣки день.

На последния день дяволчето пакъ дойде при нея и ѝ донесе петъ изпредени повѣсма.

— Е, — рече ѝ дяволчето, — сега трѣбва да познаешъ името ми. Иначе ще те взема въ пѣкъла.

— Добре, — каза царицата, — ще позная. Не се ли казвашъ Яко?

— Не, не съмъ Яко, — отвърна дяволчето.

— Ами не се ли казвашъ Томчо?

— Не, не съмъ Томчо.

